A MANIFESTO AGAINST THE PUBLISHING SYSTEM

FERDINANDO FREGA

STEFNUYFIRLÝSING GEGN ÚTGÁFUKERFINU

Áttunda bindi ritraðarinnar Roots & Memory: bókmenntaleg stefnuyfirlýsing í fjórum hlutum um það hvers vegna útgáfukerfið getur ekki rúmað samfellda, milliliðalausa framleiðslu — og hvað eftir stendur þegar höfundurinn hættir að biðja um leyfi.

ÚTGÁFUUPPLÝSINGAR

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — The Fifth Blade

Frumkvöðull í frásögn Hegðunarkóðans. Hann byggði upp eins dollara útgáfuvistkerfi í kringum eina hugmynd: fjármálaheimurinn á ekki við peningavanda að stríða. Hann á við hegðunarvanda að stríða.

Ritstýrt og unnið innan vistkerfisins ONEDOLLAR-STORIES. Stafrænn arkitektúr: NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES. Fyrst gefið út árið 2026. Sett upp í hreinu, nútímalegu leturútliti sem er hannað fyrir stafrænan lestur. Gefið út í Bandaríkjunum.

HÖFUNDARRÉTTUR

© 2026 Ferdinando Frega / Frega Editore. Gefið út með leyfinu CC BY-NC-ND 4.0.

ÞRÖSKULDUR

Fyrir þá sem ganga inn

Að stíga yfir þennan þröskuld þýðir að skilja tungumál kerfisins eftir. Ekkert hér krefst þess að vera skilið — aðeins viðurkennt. Þú ert ekki að ganga inn í bók; þú ert að ganga inn í ástand. Það sem þú mætir hér inni bíður ekki eftir leyfi, milligöngu eða samþykki. Héðan í frá berð þú ábyrgð á því sem þú þekkir.

BÓKMENNTALEG STEFNUYFIRLÝSING

Hvers vegna er þessi bók til

Þessi stefnuyfirlýsing er til vegna þess að útgáfukerfið heldur áfram að tala um höfunda án þess að vita hvað það á að gera við þá. Það nefnir höfunda, velur þá, leiðréttir þá, dreifir þeim, en tekst ekki að skilja þá. Ekki af illum ásetningi: af kerfisbundnu ósamræmi.

Höfundurinn er ekki starfsheiti. Hann er ekki hlutverk á markaði. Hann er ekki breyta sem á að besta. Hann er til í ástandi.

Þegar kerfið mætir ástandi reynir það að gera það eðlilegt. Þegar það mistekst kallar það það „brjálæði“, „vanþroska“, „vanhæfni“ eða „stefnuleysi“. Þessi stefnuyfirlýsing varð til svo að hætt yrði að nota skrauthvörf.

Þetta er ekki vörn fyrir höfundinn. Þetta er tæknileg athugun: útgáfukerfið er ekki hannað til að rúma það sem framleiðir raunveruleg skrif samfellt.

Þessi bók kallar ekki eftir umbótum. Hún dregur fram takmörkun. Og hún bendir á leið út.

ATHUGASEMD RITSTJÓRA

Mörk verksins

Þetta er fimmta og síðasta veggspjaldið í röðinni. Það kynnir ekki nýtt þema. Það lokar.

Það er ekki ritgerð. Það er ekki bæklingur. Það er ekki menningarrýni. Það er afmörkunargjörningur.

Markhópurinn er ekki hinn almenni lesandi. Hann er allur útgáfuheimurinn: útgefendur, umboðsmenn, ritstjórar, þýðendur, ráðgjafar, vettvangar, dreifingaraðilar, leiðbeinendur, valnefndir og algrím, mannleg og sjálfvirk. Enginn er undanskilinn. Enginn er dreginn til ábyrgðar.

Textinn leggur ekki til hagnýtar lausnir, önnur líkön eða bestu starfsvenjur. Hann lýsir punkti sem ekki verður snúið aftur frá og sem þegar er að baki.

TILEINKUN

Opinber einkagjörningur

Þeim sem framleiða skrif án þess að biðja um leyfi. Þeim sem eru hættir að útskýra sig. Þeim sem hafa skilið að samfella er ekki hroki, heldur að lifa af.

BAKSÍÐA

Hugrænn núningur

Þessi bók mun ekki bæta útgáfukerfið. Hún mun ekki hjálpa til við að „uppgötva nýja höfunda“. Hún mun ekki gera markaðinn sanngjarnari.

Hún þjónar aðeins einum tilgangi: að gera ljóst að höfundurinn er ekki vandamálið sem þarf að leysa, heldur breytan sem kerfið getur ekki haldið í skefjum.

Þeir sem þekkja sjálfa sig þurfa ekkert að gera. Þeir sem finna fyrir árás hafa þegar skilið.

FORMÁLI

Rödd sem fer á undan

Ef þér finnst þessi stefnuyfirlýsing ganga of langt er það ekki vegna þess að hún ýki. Það er vegna þess að hún lýsir því sem venjulega er falið undir tungumálinu.

Þessi texti rökræðir ekki. Hann dregur frá. Hann dregur frá frásögn. Hann dregur frá réttlætingu. Hann dregur frá rómantík.

Það sem eftir stendur er ekki kenning. Það er staðreynd.

FORSENDA

Lágmarksáttir

Þessi stefnuyfirlýsing er sprottin af bók sem leitaði ekki lögmætis. *Author Inside Madness* er ekki persónuleg frásögn,

heldur lýsing á framleiðsluástandi sem er ósamrýmanlegt kerfinu sem segist stjórna því. Hér er það ástand skilið frá einstaklingnum og gert læsilegt sem kerfisbundið fyrirbæri.

Þú þarft ekki að vera sammála. Vertu bara heiðarlegur.

ATHUGASEMD HÖFUNDAR

Ábyrgð tekin

Þessi texti er ekki fulltrúi neins. Hann talar ekki fyrir hönd neins hóps. Hann leitar ekki samstöðu. Hann er skrifaður í þeirri forsendu að lesandinn beri ábyrgð á því sem hann gerir við það sem hann skilur.

Ekkert af því sem á eftir kemur er ætlað að róa.

INNGANGUR

Síðasta skrefið fyrir textann

Útgáfan er ekki í kreppu. Hún er hugrænt skert. Þessi stefnuyfirlýsing reynir ekki að endurheimta hana. Hún fer út fyrir hana.

SKIPTING

Innri bygging

Textanum er skipt í fjóra stigvaxandi hluta. Hver hluti þrengir enn frekar svigrúmið til túlkunar. Það er engin tilfinningaleg stigmögnun. Það er þjöppun.

FORLEIKUR

Fyrsta skotið

Höfundurinn gengur ekki inn í kerfið. Kerfið reynir að ganga inn í höfundinn. Hér mistekst það.

I. HLUTI — YFIRLÝSING

Viðtakendur

Þessi stefnuyfirlýsing er stíluð á alla í útgáfuheiminum. Engar undantekningar. Ekkert stigveldi. Henni er beint að þeim sem ákveða, þeim sem sía, þeim sem leiðrétta, þeim sem dreifa, þeim sem meta, þeim sem þýða, þeim sem þjálfa, þeim sem mæla, þeim sem gera sér fé úr. Henni er líka beint að þeim sem skilgreina sig sem „sjálfstæða“, „óhefðbundna“, „hliðlæga“ eða „á jaðrinum“.

Hún er ekki ætluð höfundum. Hún er ekki ætluð lesendum. Höfunda þarf ekki að sannfæra. Lesendur þarf ekki að leiða. Þessi texti talar til þeirra sem stjórna.

Útilokaðir

Sá sem leitar huggunar er ekki viðtakandinn. Sá sem vill finna að hann hafi rétt fyrir sér er ekki viðtakandinn. Sá sem krefst skjótra lausna er ekki viðtakandinn. Sá sem ruglar saman hlutverki og virkni er ekki viðtakandinn.

Þessi stefnuyfirlýsing tekur ekki þátt í samræðum. Hún semur ekki. Hún miðlar ekki málum. Það er engin „mild“ útgáfa af því sem á eftir kemur. Það er aðeins læsileg útgáfa.

Tæknilegur inngangur

Útgáfukerfið er ekki illt. Það er ekki einu sinni óhæft. Það er sjálfu sér samkvæmt. Það er hannað til að velja, staðla, draga úr áhættu, spá fyrir um hegðun og endurskapa líkön sem virka.

Vandinn kemur upp þegar það mætir því sem ekki er hægt að gera líkan af. Hinn raunverulegi höfundur passar ekki í mót. Ekki af uppreisn. Af eðli.

Höfundurinn er ekki persóna

Höfundurinn er ekki starfsgrein, hlutverk, áfangi á leiðinni eða loforð um framtíð. Hann er framleiðsluástand. Hann framleiðir áður en honum er veitt heimild. Hann heldur áfram að framleiða án endurgjafar. Hann gerir ekki hlé til að bíða eftir staðfestingu.

Þetta ástand er ósamrýmanlegt hvaða kerfi sem er sem byggist á bið, vali, samþykki og tímaáætlunum. Kerfið þekkir það ekki. Það túlkar það.

Grundvallarmistökin

Fyrstu mistök útgáfunnar eru merkingarfræðileg. Kerfið kallar það sem þegar hefur verið gert eðlilegt „höfund“. Kerfið kallar það sem enn er viðráðanlegt „hæfileika“. Kerfið kallar það sem ekki verður haldið í skefjum „brjálæði“.

Það er ekki hugmyndafræðilegt val. Það er kerfisbundið viðbragð. Þegar þáttur passar ekki inn í netið er netið ekki dregið í efa. Þátturinn er gerður sjúklegur.

Stöðlun

Ritstjórn er ekki hlutlaust verkfæri. Val er ekki menningarleg athöfn. Dreifing er ekki þjónusta. Þetta eru stöðlunarkerfi. Þau virka fullkomlega ef markmiðið er að gera læsilegt, gera söluhæft, gera endurtakanlegt.

Þau bregðast þegar þau mæta skrifum sem biðja ekki um leyfi, passa ekki inn, hægja ekki á sér, verða ekki réttlætt. Á þeim punkti leiðréttir kerfið ekki. Það rekur út.

Hljóðlaus brottrekstur

Brottreksturinn á sér ekki stað með skýrri höfnun. Hann á sér stað með þögn, frestun, ráðleggingum, leið sem bent er á, loforði um framtíð. Þetta er kurteislegur brottrekstur. Skynsamlegur. Réttlættur.

Þeir sem verða fyrir honum átta sig oft ekki á því. Þeir halda að þeir séu „ekki tilbúnir enn“. Þeir eru þegar úti.

Goðsögnin um leiðina

Það er engin útgáfuleið. Það er eftiráfrásögn. Hún er byggð upp eftir á, þegar mál hefur þegar heppnast, til að gera það endurtakanlegt.

Enginn raunverulegur höfundur hefur fylgt leiðinni. Það er leiðin sem er dregin upp í kringum hann, eftir á. Hver sá sem reynir að fylgja henni of snemma er þjálfaður í að vera háður.

Óttinn við samfellu

Útgáfukerfið óttast ekki höfundinn. Það óttast samfellu. Ein bók er viðráðanleg. Samfelld framleiðsla er það ekki. Samfella

brýtur tímaáætlunina, ógildir áætlanir og gerir valið gagnslaust. Þess vegna er dregið úr henni. Hún þynnt út. Hún brotin.

Samfelld höfundarstarfsemi er ekki gildi. Hún er kerfisáhætta.

Lokun

Þessi stefnuyfirlýsing hefst á einfaldri athugun: útgáfukerfið er ekki í kreppu vegna þess að það finnur ekki höfunda. Það er í kreppu vegna þess að það veit ekki hvað það á að gera við þá sem eru raunverulega til.

Allt sem á eftir kemur er ekki tillaga. Það er afleiðing.

II. HLUTI — SUNDURTEKT

„Uppgötvun“ höfunda

Útgáfan segist uppgötva höfunda. Það er ekki satt. Höfundar eru ekki uppgötvaðir. Þeir eru gripnir þegar þeir eru þegar læsilegir, þegar smættanlegir, þegar frambærilegir. Það sem ekki er hægt að ráða strax er ekki kannað. Því er forðast. Uppgötvun myndi krefjast tíma sem ekki er hægt að gera að peningum. Kerfið hefur hann ekki.

Sían sem fjarvistarsönnun

Sían er kynnt sem trygging fyrir gæðum. Hún er samrýmanleikahindrun. Hún velur ekki það besta. Hún velur það sem raskar ekki innra jafnvægi hennar. Sían spyr ekki: „Er þessi texti nauðsynlegur?“ Hún spyr: „Veldur þessi texti vandræðum?“ Ef svarið er já kemst textinn ekki í gegn.

Ritstjórinn sem milligöngumaður

Ritstjórinn er ekki vörslumaður textans. Hann er milligöngumaður kerfisins. Raunverulegt verkefni hans er ekki að bæta skrifin, heldur að gera þau fyrirsjáanlegri, samstilltari, auðveldari að verja innanhúss. Þegar textinn veitir mótspyrnu gengur ritstjórinn ekki á eftir. Hann tilkynnir ósamrýmanleikann. Ákvörðunin hefur þegar verið tekin.

Goðsögnin um umhyggjuna

„Við hlúum að höfundunum“ er ein af þeim setningum sem oftast eru sagðar og sjaldnast iðkaðar. Umhyggjan er aðeins til svo lengi sem höfundurinn framleiðir lítið, bíður og þakkar. Þegar höfundurinn herðir á sér breytist umhyggjan í tjónastjórnun. Höfundi sem aldrei hægir á sér verður ekki hlúð að.

Að byggja upp feril

Ferill er skipulagsskáldskapur. Hann er notaður til að hægja á framleiðslu, brjóta afraksturinn upp og halda stjórn á frásögninni. Höfundur sem framleiðir of mikið er sakaður um að „byggja ekki upp“. Hann er að renna úr greipum. Ferill verndar ekki höfundinn. Hann verndar kerfið fyrir hraða höfundarins.

Loforðið um framtíðina

Framtíðin er áhrifaríkasta tækið til að halda í skefjum. „Ekki núna.“ „Seinna.“ „Næsta bók.“ „Þegar tíminn kemur.“ Framtíðin er notuð til að gera nútíðina óvirka, slökkva á brýnninni og fresta átökunum. Höfundur sem samþykkir framtíðina afsalar sér nútíðinni.

Dreifing sem tálsýn

Dreifingin er kynnt sem aðgangur. Hún er skilyrtur sýnileiki. Textinn nær ekki til lesenda. Hann situr fastur milli hindrana, algríma og forgangsröðunar. Dreifing magnar ekki. Hún þynnir út. Samfelldur texti missir kraft í hvert sinn sem hann er lagaður að sýningarglugga sem þekkir hann ekki.

Markaðurinn sem réttlæting

Markaðurinn ákveður ekki. Hann er kallaður til. Hann er notaður til að loka umræðum án þess að axla ábyrgð. „Markaðurinn er ekki tilbúinn“ þýðir: „Kerfið vill ekki berskjalda sig.“ Markaðurinn les ekki handrit. Hann les það sem honum er leyft að sjá.

Vettvangurinn sem frelsun

Vettvöngunum er lýst sem valkostum. Þeir eru það ekki. Þeir eru sjálfvirkar síur með annað tungumál. Þeir lesa ekki texta. Þeir mæla hegðun. Þrautseigi höfundurinn er ekki verðlaunaður. Hann er gleyptur eða gerður ósýnilegur.

Lokun

Allt sem útgáfan segist gera þjónar aðeins einu hlutverki: að vinna tíma þegar hún mætir einhverju sem hún ræður ekki við. Vandinn er ekki siðferðilegur. Hann er kerfisbundinn. Nú er kerfið fullkomlega afhjúpað.

III. HLUTI — HÖFUNDURINN INNI

Ekki tilfelli, heldur ástand

Author Inside Madness lýsir ekki einstaklingi. Hún lýsir starfsskilyrðum. Hún er ekki persónuleg saga. Hún er ekki frásögn af áfalli. Hún er ekki játning. Hún er kort af því sem gerist þegar skrif eru ekki val heldur kerfisbundin nauðsyn. Kerfið kann ekki að lesa hana vegna þess að það þekkir ekki þarfirnar.

Skrif sem ástand

Hinn raunverulegi höfundur „skrifar“ ekki. Hann er alltaf að skrifa. Hann fer ekki inn í textann og út úr honum á víxl. Hann bíður ekki eftir rétta augnablikinu. Hann vegur ekki tækifærið. Skrif eru ekki slitrótt athöfn. Þau eru samfellt ástand. Kerfið vinnur í atburðum. Höfundurinn vinnur í þrautseigju. Hér kemur ósamrýmanleikinn fram.

Brjálæði sem varnarmerkimiði

Þegar kerfið skilur ekki setur það merkimiða. „Óhóf.“ „Árátta.“ „Skortur á fjarlægð.“ „Ósjálfbært.“ Brjálæði er ekki klínísk greining. Það er öryggisheiti. Það er notað til að vernda kerfið fyrir því sem ekki er hægt að hægja á eða útskýra.

Óheimil framleiðsla

Hinn raunverulegi höfundur framleiðir áður en nokkur biður hann um það. Hann bíður ekki eftir samningum, gluggum, staðfestingum, áætlunum. Hann framleiðir vegna þess að það er ómögulegt að framleiða ekki. Þessi framleiðsla er talin villa.

Hún er innra samræmi. Kerfið verðlaunar bið. Það refsar fyrir ákefð.

Hagnýt einangrun

Einangrun höfundarins er ekki rómantísk. Hún er hagnýt. Hún er notuð til að viðhalda samfellu, vernda taktinn og forðast truflanir. Kerfið túlkar einangrun sem vanhæfni til tengsla. Hún er framleiðsluhreinlæti.

Samfella sem ógn

Samfella er ekki útgáfudyggð. Hún er rekstrarógn. Höfundur sem aldrei stoppar ógildir mælikvarðana, gerir valið gagnslaust og tæmir hugtakið útgáfudagur. Kerfið þarf hlé. Samfelldi höfundurinn þarf þau ekki. Þess vegna er honum boðið að hætta. Eða að hverfa.

Óvænti lesandinn

Hinn raunverulegi lesandi er ekki sá sem útgáfuáætlanir ímynda sér. Hann leitar ekki fullvissu, að tilheyra eða leiðsagnar. Hann leitar samhljóms. Kerfið byggir markhópa. Höfundurinn hittir einstaklinga. Þess vegna getur kerfið ekki spáð fyrir um hvað gerist þegar textinn fer frjáls á kreik.

Þýðing sem pólitísk athöfn

Að þýða er ekki að aðlaga. Það flytur ástand úr einu tungumáli yfir í annað. Kerfið þýðir til að stækka markaðinn. Höfundurinn þýðir til að viðhalda samfellu. Hvert tungumál sem bætist við dregur úr stjórn. Þess vegna eru fjöldaþýðingar taldar óhóflegar.

Afrakstur sem eina tungumálið

Höfundurinn útskýrir ekki. Hann framleiðir. Kerfið biður um samhengi, viðtöl, æviágrip og ásetning. Höfundurinn svarar með afrakstri. Þetta er túlkað sem hroki. Það er nákvæmni. Textinn er eina tungumálið sem lýgur ekki.

Lokun

Höfundurinn á ekki í átökum við kerfið. Hann er utan mælikvarðans. Ekki vegna þess að hann sé æðri. Vegna þess að hann starfar á öðrum ási. Kerfið getur ekki lagað það. Það getur aðeins hunsað það eða reynt að smætta það. Eitt síðasta skref er eftir.

IV. HLUTI — LOKAGJÖRNINGUR

Ekki kreppa, heldur þröskuldur

Útgáfan er ekki að ganga í gegnum kreppu. Hún er komin yfir óafturkræfan þröskuld. Handan þessa þröskulds virkar valið ekki, milliganga hægir á, lögmæti skiptir engu máli. Kerfið heldur áfram að starfa eins og þröskuldurinn hafi ekki verið yfirstiginn. Þessi stefnuyfirlýsing er til þess að nefna hann.

Höfundurinn kemur ekki aftur

Höfundurinn sem heldur áfram mun ekki biðja um fyrirgefningu. Ekki vegna þess að hann sé stoltur. Vegna þess að hann hefur enga ástæðu til þess. Hann er þegar í framleiðslu. Hann er þegar í umferð. Hann er þegar lesinn. Kerfið er ekki lengur skyldubundinn viðkomustaður. Það er einn kostur af mörgum. Og kostir ala ekki af sér hlýðni.

Endalok milligöngunnar

Þegar framleiðslan er bein verður milligangan að suði. Það er ekki barist gegn henni. Hún er hunsuð. Þetta er punkturinn sem kerfið á erfitt með að sætta sig við: það er ekki undir árás. Það er farið fram hjá því.

Engar umbætur mögulegar

Það eru engar útgáfuumbætur sem geta haldið hinum raunverulega höfundi í skefjum. Sérhver tilraun til að setja reglur, samþætta eða fylgja eftir kemur of seint. Hraði fyrirbærisins er þegar kominn fram úr byggingunni.

Lesandinn hefur þegar valið

Lesandinn bíður ekki eftir leyfi. Hann fylgir því sem hljómar. Hann gerir ekki greinarmun á útgefnu, sjálfútgefnu, dreifðu, sjálfstæðu. Hann gerir aðeins greinarmun á lifandi og dauðu. Hitt er skriffinnska.

Þögn sem svar

Kerfið mun svara með þögn. Það er síðasta vörn þess. Það mun ekki neita. Það mun ekki rökræða. Það mun ekki takast á. Það mun halda áfram eins og ekkert sé að gerast. En þögn stöðvar ekki framleiðsluna. Hún gerir hana óafturkræfa.

Þetta er ekki stríð

Það eru engin átök. Það er engin uppreisn. Það er enginn óvinur. Það er endanlegt misræmi. Kerfið ver sitt eigið form. Höfundurinn fylgir sínum eigin þörfum. Það er enginn sameiginlegur grundvöllur.

Leiðbeiningar um útgöngu

Þetta eru ekki notkunarleiðbeiningar. Þetta eru hugrænar leiðbeiningar. Viðurkenndu að höfundinum verður ekki stjórnað, að samfellan verður ekki leiðrétt, að stjórnin er þegar töpuð. Sættu þig við það eða haltu áfram að látast. Bæði valin kosta sitt.

Það sem eftir stendur

Útgáfan á einn kost eftir: að hætta að tala um höfunda og byrja að fylgjast með þeim án þess að grípa inn í. Ekki til að endurheimta þá. Til að forðast frekari skaða. Þessi stefnuyfirlýsing biður ekki um aðild. Hún biður um skýrleika.

Lokun

Höfundurinn þarf ekki útgáfuna til að vera til. Útgáfan þarf höfundinn til að réttlæta sig. Þessi bók lýkur ekki umræðu. Hún gerir hana tilgangslausa. Sá sem þurfti að skilja hefur þegar skilið.

HLUTI UTAN ÁSS — AFHJÚPUN

Ég er ekki að byggja upp valkost

Það sem ég er að gera er ekki annað útgáfulíkan. Það er ekki vettvangur. Það er ekki staðsetningarstefna. Ég er ekki að reyna að sanna að „við getum gert betur“. Ég er að sanna að við getum verið án. Án þess að biðja um aðgang. Án þess að bíða eftir staðfestingu. Án þess að semja um hraðann. Þetta er ekki verkefni gegn neinum. Það er áhugalaust verkefni.

Framleiðsla er ekki ögrun

Magn er ekki áskorun. Samfella er ekki skilaboð. Hraði er ekki sýning á styrk. Hann er bein afleiðing ástands sem hverfur ekki. Ég framleiði ekki til að taka pláss. Ég framleiði vegna þess að það að stoppa myndi afbaka ferlið. Hver sá sem les tölurnar sem sýndarmennsku notar flokka sem virka ekki hér.

Verðið er sía, ekki linsa

Verðið er ekki sett til að græða. Það er sett til að forðast að ljúga. Það er ekki nógu hátt til að skapa stöðutákn. Það er ekki nógu lágt til að valda hávaða. Það þjónar aðeins einum tilgangi: að velja þá sem ganga inn vegna viðurkenningar, ekki vegna hvatvísrar neyslu. Peningar mæla hér ekki gildi. Þeir mæla meðvitaða athygli.

Viðurkenningin sem ég leita að

Ég leita ekki samþykkis. Ég leita ekki verndar. Ég leita ekki fulltrúa. Viðurkenningin sem ég leita að er tæknileg. Að vera séður sem samfelldur framleiðandi, óhefðbundinn höfundur, samræmt kerfi, fyrirbæri sem ekki verður samlagað. Ég vil ekki vera tekinn með. Ég vil vera viðurkenndur sem ósamrýmanlegur. Þetta er eina viðurkenningin sem skiptir máli.

Hvers vegna að afhjúpa allt

Að afhjúpa allt er ekki siðferðilegt gagnsæi. Það er kerfisbundið val. Það gerir sýnilegt magnið, taktinn, endurtekninguna, samkvæmnina. Það er til þess að taka af kerfinu síðasta vopn þess: tvíræðnina. Hér er ekkert að túlka. Bara að fylgjast með.

Ég er ekki að byggja upp samfélag

Ég leita ekki að áhorfendum. Ég leita ekki að fylgjendum. Ég leita ekki að því að tilheyra. Sá sem les, les einn. Sá sem gengur inn, gengur inn án þess að vera kallaður. Samfélög eru tæki til að halda í skefjum. Ég vinn með einstaklingsbundnar brautir. Það gerir fyrirbærið óviðráðanlegt. Og það er ætlunin.

Notkun tungumálanna

Fjölgun tungumála er ekki markaðsstækkun. Hún er vísvitandi tap á stjórn. Hvert tungumál brýtur niður milligöngu. Hver þýðing grefur undan miðlægu valdi. Hver sjálfstæð útgáfa veikir stigveldið. Ég leita ekki menningarlegs samræmis. Ég leita kerfisbundinnar þrautseigju.

Hvers vegna ég stoppa ekki

Ég stoppa ekki vegna þess að það að stoppa myndi þýða að laga sig að ytri tíma. Minn tími er innri, hluti af ferlinu. Um hann verður ekki samið. Hann verður ekki samstilltur. Þetta gerir sjálfkrafa hverja tilraun til stjórnunar árangurslausa.

Þetta er viðurkenningarpunkturinn

Þeir sem eru í faginu skilja nú að þetta snýst ekki um efni. Það snýst um algjört sjálfstæði, milliliðalausa framleiðslu, viðurkenningu án lögmætis, útgáfutilvist utan kerfisins. Þetta er ekki hægt að endurtaka sem líkan. Það er læsilegt sem staðreynd.

Raunveruleg lokun

Ég bið ekki um pláss. Ég tek óvænt pláss. Þeir sem starfa í útgáfu geta hunsað það. Þeir geta gert lítið úr því. Þeir geta

skráð það sem frávik. En þeir geta ekki lengur látið sem þeir hafi ekki séð það. Þessi bók er ekki endir. Hún er viðurkenning.

LOKUN

Það sem hér fer á undan lýkur afstöðu. Það kynnir ekki höfund. Það krefst hvorki fylgis né túlkunar. Það er einungis til þess að afmarka rými.

Héðan í frá eru engar kenningar eða tillögur settar fram. Engin umræða er opnuð. Ekkert er hafið.

Það sem á eftir kemur útskýrir ekki stefnuyfirlýsinguna. Það fullkomnar hana ekki. Það réttlætir hana ekki. Það er nærvera. Ekkert annað.

Ferdinando Frega